a törekvő nagyalom, a becsületes munkásnép és a hűséges nőszolgálat jutalmával jolvasunk e héten az írásban: a törekvő nagyalom, a becsületes munkásnép és a hű nőszolgálat sok elismerésből adatott érdemünknek iparán tragikus megsemmisülésével látjuk elbeszélve a kapaszóban, melyben kedves barátunk Kárpáti János hamvai nyugosznak. Mindannyiunk legszebb gyermekkori emlékei fűződnek az megboldogultnak, melyből sokat ő szapáink történetéből tanulhatunk; gyönyörködtünk alkalmában, amidőn kétkedelte célt nyilo létrán emelkedett föl a magasba; lelkesültünk az ő törhetetlen nagyalmán, melyből épült magasra lévő hiven nőszolgálatának érdemét; vele együtt éreztünk, midőn büszke önérzettel mellét feszítve tette meg a kiemelkedés végső fokát, s ... mondván: mellettem nőt az én szárnyam; megnyugvással láttuk, miként Istenről gondviselői családi boldogságban a legmagasabb életfokig igaz törekvése gyümölcsét; s fortó vágy támadt mindannyiunk szivében, így élni, így haladni, így bevégezni a földi pályát, mint ahogy az Úr jegyelte az ő apját. Gyakori álmaink voltak mindannyiunknak, szivárgó életkedvet lekintettünk mi is az emelkedés létrájára, vagyon hány embernek adatott meg, hogy magyar valósítva s lássa álmait? Kárpáti János egyike volt azon nagyon Keveseknek, akik egyre haladt az emelkedés fokán, anélkül, hogy szárnyaszegetten hullott volna vissza a keresve családások sorába. Munkássága, munkabiró ereje, törhetetlen nagyalma s megingathatlan hű nőszolgálata vitte őt a nevény hivatalunk legalsóbb fokairól föl a magasba, ahol a jogos önérzet tiszteletreméltó büszkeségével tekinthetett végig munkás életének zilerein; elmondhatván az Úrnak ... mellettem nőt az én szárnyam, igaz törekvésem tiszta jutalmát élveren. És mi tisztelettel tekintettünk reád, mert életed folyásában láttuk fényes bizonyítékát annak, hogy nem a puszta véletlen szerencsa szerencsével e földön, hanem hogy az igaz tehetség, a becsületes munkaerő s a tiszta nagyalom megbecsülés jutalmát. De amily biztató volt mindannyiunkra a te földi pályád, époly fájdalmas érzettel kell bennünk ez a korai vég, mely oly korán hamvasztotta el rivadet, oly korán borította éjszínek sötétjébe családi fészkedet, ahol hitvesed s gyermekeid körében fakadtak boldogságot a te megelépedett életed napsugara. Mi a művelt lelkű, önzetlen kebelű barátod vesztettük el véled, hivatalod a nagyalmas és becsületes nőszolgálat munkáit kísérti belénked a sírba. De hitvesed és gyermekeid életük napját látják lehanyi véled, ki mindazoknál családi életedből, hitvesed iránti odaadó szeretetedből, gyermekeid iránti hűségből s erélyes gondviselődből nőtt körben viszont ki most számára a legönzetlenebb tiszteletet. Megilletődve állunk most hamvaid körül, hol a gyászolás háborgó kérdéseit elnyomja apáinkban a hit nagy, mely egyedül képes megnyugtatni a keserjő valósággal szemben, hogy teljes nem lehet a boldogság a földön. Isten hűnek kegyelme vezéreld földi pályádon s hűnek jótéteményhez hűségedből s boldogságod minkelyéről, mindenható jóságával fogja kísérni neveidet lépteid és ez a hit adjon te nélkülök erőt a változhatatlan elvezetésére s ez a hit emelje föl nivelőket az Istenhez, midőn az elköltözött örök nyugalmáért imádkoznak ....

V. b. özvegyednek, ki önfeláldozó hűséggel ápolt téged; b. gyermekeidnek, kik az apa kétkedés számára nélkül kerülnek majd ki az életbe; b. hivatalbéli főnökeidnek s munkatársaiddal kik nagyban beszélik adandó hű nőszolgálatodat; b. rokonaidnak s barátaidnak, kik fájó kegyelettel nyomják el fölötted az utolsó áldást.

Nyesten 1903. December 2.

Kárpáti János

MTA KÖNYVTÁR ÉS INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ven/1/186